

„Друго спасение нѣма, си каза той, трѣбва да се боримъ: вѣнъ, сабльо!“ и борба неравна се почна между войникъ — за животъ и вѣлци — за храна.

На сутринѣта пѣтници разправиха на гражданинѣ, че тамъ на полянката намѣрили 9 вѣлка заклани, а между тѣхъ се търкалялъ отъналъ въ кръвъ войнишки ботушъ съ човѣшки кракъ вжтрѣ.

Тежко за тебе, войнишка майко!

Дѣдо Страдлю.

Дивата лоза и дървото.

— Колко си голѣмо и яко! рекла веднѣжъ дивата лоза на едно високо дърво, което растѣло близо до нея. — Позволи ми да се облегна до тебе, та и азъ да видя слънце и небо, и азъ да се порадвамъ на бѣлия Божи свѣтъ!... Колко влажно е тукъ долу! Тъмно е. Студено е. А тамо горѣ е тѣй топло! Нѣма и да усѣти твоето яко стебло, ако се пооблегна върху него...

— Добрѣ, отговорило дървото. — Но да не ми направишъ нѣкакво зло, че послѣ мисли си...

Дивата лоза почнала да пълзи по стеблото, до дѣто полека-лека се покачила чакъ горѣ, дори на самия връхъ на дървото.